

Poziv.

»Zopet imamo cesarico!« tako je donelo tolažilno širrom naše ljubljene domovine, ko je bila legla nanjo v zadnjih dneh novembra brezmejno globoka žalost. Vsakdo izmed nas je bil toliko izgubil z dobrotljivim sivolasim vladarjem, ki smo ga nazivali radostno in ponosno vsi »naš cesar«, a največ smo izgubili z njim otroci. Vedeli smo: cesar nas ljubi, skrbi za nas, on je naš oče! In ta oče se je bil sedaj ločil od nas in nas zapustil sirote, v času, ki nam ga značijo odrasli kot tako resnega, težav polnega, — v času, čegar skrbi težé tudi naša otroška srca.

Le materinska ljubezen je mogla tolažiti in dvigniti nas v tej silni boilesti: in zato smo se zaupljivo in radostno oklenili mlade cesarice. Čutili smo živo: razumela nas bo in ona nam bo pomagala. In res, nismo se motili.

Odkar je zasedla ob strani našega cesarja častitljivi prestol habsburški, smo otroci postali njeni posebni ljubljenci in varovanci. Koliko del krščanskega usmiljenja je že storila v kratki dobi svojega vladanja in pri tem ji je prvo bilo geslo »pomagajmo otroku«. Nam otrokom po vsej širni državi je posvetila svojo materinsko ljubezen, nas je prve obsipala z dobrotami, in dobro vemo: prostor, ki smo si ga pridobili v njenem materinskem srcu, nam ostane vedno ohranjen.

Zato bi pa tudi tako radi izkazali svoji ljubljeni cesarici svojo iskreno ljubezen in otroško hvaležnost v dejanju. Slabotni otroci smo le in ne vzmoremo mnogo, a vendar nam je veliko moč dal Oni, ki je tudi ljubil otroke prav posebno: Jezus, prijatelj otrok!

Otroška molitev in otroško premagovanje se dviga skozi oblake pred božji prestol. S tem se izkazujmo hvaležne za ljubeznivo skrbnost naše cesarice. Moliti hočemo zanjo, a ne samo zanjo, ampak za najdražje, kar

ima na zemlji: za njene otroke in predvsem za našega cesarjeviča, ljubljenca domovine, kateremu bo Previdnost boja naložila nekoč tako veliko dostojanstvo in breme.

Na njenih otrocih naj Bog povrne naši cesarici, kar je storila dobrega in še stori kot vladarica vsem otrokom širnega cesarstva!

Zato pozivljamo vse otroke naše ljubljene domovine, da sodelujejo pri tej »zahvali« naših cesarici. Obračamo se s svojim oklicem predvsem na katoliška dekliška vzgajališča, ker smo same tako srečne, da se smemo imenovati s ponosom in veseljem »otroci presv. Srca« in uživamo pravo krščansko in domoljubno vzgojo v takem vzgajališču. Predlagamo pa to-le: vsak dekliški zavod naj si izvoli po vzporedi, navedenem spodaj, en dan v mesecu in tisti dan naj gojenke prejmo v čim večjem številu sv. obhajilo in darujejo vsa dejanja, dela, premagovanja, veselje in trpljenje dneva za našo vladarsko dvojico in njune otroke, posebno za cesarjeviča s to-le molitvico:

Presveto Srce Jezusovo, varih naše domovine in vir vseh milosti, darujem ti vse molitve in vsa dobra dela, vsa opravila in premagovanja, vse veselje in trpljenje današnjega dne za našo ljubljeno vladarsko dvojico in za njune otroke, posebno za našega cesarjeviča. Ohrani in brani jih, blagoslovi njih sedanje in bodoče delovanje v prid naše ljubljene domovine, v čast tvojega imena in v pomnožitev tvojega kraljestva na zemlji. Amen.

To molitvico je potrdil preč. g. generalni vikar škof dr. Josip Pfluger na Dunaju dne 25. maja l. 1917., slovenski prevod pa kn.-šk. ordinariat v Ljubljani dne 5. julija l. 1917.

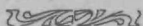
Da si bodo sledili molitveni dnevi vzdržema, se razdele na različne dežele nastopno: od 1. do vštetega 6. dne vsakega meseca: Nižje- in Zgornje-Avstrijsko, Galicija, Bukovina; oglase sprejema samostan presv. Srca na Dunaju, III., Rennweg 31. Od 7. do vštetega 12. dne: Solnograjsko, Dalmacija, Slavonija, Bosna in Hercegovina; oglase sprejema samostan presv. Srca v Pressbaumu pri Dunaju. Od 13. do vštetega 18. dne: štajersko, Koroško, Kranjsko in Hrvatsko; oglase sprejema samostan presv.

Cesarica Zita ~ mati sirot!

Srca v Gradcu, Petersgasse 1. Od 19. do vštetega 24. dne: Češka, Moravska in Šlezija; oglase sprejema samostan presv. Srca v Smihovu pri Pragi, Karlova cesta 36. Od 25. do vštetega 30., ozir. 31. dne: Tirolska, Predarlška, Trst in Istra; oglase sprejema samostan presv. Srca v Riedenburgu pri Bregenzu na Predarlškem. Za Ogrsko in Sedmograško sprejema oglase samostan presv. Srca v Budimpešti, VII., Istvan ut. 75.

Gojenke zavodov presv. Srca Jezusovega v Avstro-Ogrski.

Učenec Kristusov.

I.

To vam je dečko ta Mlakarjev Jožko! Škoda res, da ga ne poznate, ker vselej bi ga bili veseli, kakor sem ga jaz, kadar ga zagledam. Veste, lica ima ko breskev, lepo zagorela in polita z rdečim žametom! Klobuka ob delavnikih ne nosi; čevljev od sv. Jurja do sv. Mihaela ne obuže, razen k sveti maši; hlače mu nosi naramnica, počez potegnjena čez pisano srajco. Vse to je lepo, a jaz imam še zaradi nekaj drugega rad Jožka: on ni razvajen dečko; on kaže, da bo dober in poraben delavec Mlakarjeve kmetije. Zjutraj vstane zgodaj ko drugi, jé z družino žgance in zelje za zajtrk in ne one rjave čorbe od kave; čez dan dela, kolikor ni v šoli, zvečer ne leta po Ave Mariji okoli.. Rada ga imata oče in mati, a postopati in lenariti ne sme.

No, angel pa tudi ni, to že moram vseeno reči. Od časa do časa že kakšno tako naredí, da morajo mati pokazati na leskovko, ki je naslonjena nad vrati — niso je še vrgli na ogenj. Pa o takih njegovih delih bom rajši tiho, sicer bo Jožko preveč rdeč. Povem le nekaj lepega o njem.

V nedeljo po sv. Rešnjem Telesu je šel Mlakarjev Jožko s Petričevim Lojzetom ob desetih k sveti maši. Tretja klop od spredaj je njuna. Za njima sedijo vselej Kržetov ded, in gorje onemu, ki bi pred njih očmi nepotrebno govoril v hiši božji! Gotovo bi imel kmalu rdeče uhlje in objokane oči. Zato pa Mlakarjev in Petričev še nikoli nista bila zaprta v šoli, češ da v cerkvi šepetata. Strah božji in strah pred Kržetovega deda roko jih drži v pravih mejah dostojnega vedenja pred Bogom.